

חמישה קילוגרם הרואין מתורכיה?
לצערי, כל דבר יכול לקרות.

באזיקים למישטרה

כן, כבר היו לרודף התנגשויות עם המישטרה.

המיקרה הראשון אירע זמן קצר לפני שהשתחרר משירותו בצה"ל. נתתי לו את הרכב שלי. ערב אחד הוא חזר הביתה ב-11 וחצי בלילה עם החברה שלו ועוד חברים — כולם בני-טובים. אנשי היחידה המרכזית של המישטרה, חברה שחלקם מתנהגים כמו סטארסקי והאץ', ראו בחור צעיר בתוך מכונית פורד קורטינה. מיד עקפו אותו ועצרו. יצאו אליו כמה אנשים ללא מדים והתחילו לצעוק: "דוד נבהל. הוא אמר לאחד מהם: 'מה אתה רוצה מותק, מה אתה צועק?' המילה 'מותק' הרגיזה את הבלשים. 'מותק אמא שלך!' צעקו עליו והתחילו להכות אותו. הם משכו פשוט אותו בפנים ובגוף ולקחו אותו באזיקים לתחנת המישטרה ברחובות.

כשהגיע לרחובות, האנשים בתחנה הכירו אותו. הם אמרו: 'חברה', זה בנו של ראש המועצה מוכרת-בתייה".

השוטרים טילפנו לסגן מפקד המרחב ניצב-מישנה שימעון סביר, שהוא אח שלי, ואמרו לו: 'תשמע, בן-אחייך פה, הוא התחזף לשוטרים וקילל'. משהו הם היו צריכים להגיד.

זה היה לפני ארבע שנים. קציני המישטרה גבעתי, שחקר את הפרשה, התנצל אחר-כך לפני.

אני גם יושב ראש הוועד למען השוטרים, לכן לא רציתי לעשות בעיות לשוטרים. מחלתי להם, בתנאי שלא יעשו את זה גם לאזרחים אחרים.

והיה עוד מיקרה. לפני שישה חודשים, ישב בני עם חברה שלו בבית-הקפה הדקלים ברחובות, בערך בשעה 11 וחצי בלילה. נכנסו ארבעה אזרחים, אחר כך התברר שהם בלשים מהיחידה המרכזית של מרחב השפלה.

אחד השוטרים ניגש לבני ואמר לו: 'אתה, תקום תישפך החוצה!' כששאל למה, השוטרים טענו שהם פנו למישהו אחר. ואז דוד בני השיב להם: 'מה אתם רוצים ממנו? וחוק מזה, איזו מין שפה זו, ומי אתם בכלל?'

הענין הזה נגמר במכות קשות. באו אליי הביתה לפחות 15 עדים, שסיפרו לי כל מה שקרה. חלק גדול של העדים האלה הלכו למישטרה והעידו.

אחר-כך לקחו אותו באזיקים, ואחד השוטרים נתן לו מכה בצרצופו בכוף אוזיקים. הבחור חטף שטף-דם בעין, קיבל מכות באוזניים, בגוף ובחזה.

במכונית המישטרה, בדרך למעצר, כשהתברר לשוטרים מיהו, הם שאלו: 'למה אתה לא אמרת מיד שאתה בן של חבר-כנסת?'

השיב בני לשוטרים: 'מה זאת אומרת, אם אני לא בנו של חבר-כנסת, (המשך בעמוד 57)

אחות תלמי סוויסה עם תמונת אחיה שתקנו כשנעלם, כדי שלא תתעורר פאניקה בציבור

סחרחורות. הוא היה מתעורר, אבל לא היה יכול לקום. הוא התלונן שראשו כבד. היה עובר הרבה זמן עד שהיה מצליח לקום, היה עובר זמן עד שהיה מתרגל לאור.

הוא לא היה צריך לראות אור, אלא חושך. העיניים שלו היו אדומות. היינו זהירים, היינו פותחים את החלון לאט-לאט. ראש זה ראש, זה לא יד, זה לא עין, זה ראש.

אחרי שהשתחרר מצה"ל בגלל סוגיבריות נמוך, דויד רצה לעבוד בתעשייה האווירית. שם אמרו, שבגלל סוגיבריות הירוד שלו לא יכולים לקבלו.

לא פנינו למשרד-הביטחון. רצינו להסתדר בכוחות עצמנו. אחרי שנה וחצי התקבל כמכונאי-רכב בחיל-האוויר, אך התחילו שם הפיטורים וגם דויד פוטר, אחרי שעבד פחות משנה. זה היה לפני ארבע שנים. לצערי, לא יכולתי לעזור לו. כרי שלא יגידו כאן באזור: 'אבא עזר, אבא סידר'. שיגידו שאני יכול לעזור לאחרים. אמרתי לעצמי: שהבן יסתדר בכוחות עצמו.

חשבנו ביחד מה לעשות. כל עבודה הקשורה ברעש היתה מפריעה לו. מנועים או מוסכים לא באו בחשבון. הוא אוהב אתרים יפים, אוהב מים. הוא רצה להקים כארץ מיפעל למיורקות. דויד נסע לצרפת כדי ללמוד כל מה שקשור במיורקות. זה היה לפני שנתיים וחצי. הוא נשאר בצרפת כמה חודשים, למד, ראה דברים, תפס את העסק הזה. כשחזר הוא הקים מיפעל, חברה עצמאית.

דויד נפגש עם מהנדסים, התרוצץ, עבד. אבל הקשיים לקום כבוקר הלכו והחריפו. בינתיים העסק שלו לא כליך הלוך, כי התורעה כארץ לנושא המיורקות היא ירושה. לא היתה התעניינות ולא היתה רדישה לזה. כל הכספים שרודו חסך, הלכו לטימיון.

הוא נשאר בלי שום דבר. היו ימים שהוא נכנס ממש לדיכאון. הריכאון שלו התבטא בכך שנשאר בכית, בחדר שלו, באדישות מוחלטת.

לאור המצב פנינו למשרד-הביטחון ודרשנו את עזרתם של אנשי-השיקום. אמרתי להם: זה לא אותו הבן ששלחתי לצבא, צריך לעשות משהו.

הם הודיעו שיעזרו לו ברכישת רכב או משהו כזה. בסוף נתנו לו פטור ממיסים על רכב.

בני מישפחה סוויסה עמדו לקנות את המכונית השבוע. אך זה היה מאוחר מדי. ממשיד סוויסה-האב:

זו היא שאלה: למה הוא נסע לתורכיה? הוא נסע בלי להגיד לי. הייתי בטלון, צרפת, כראש מישלחת של השילטון המקומי. זה היה ב-5 בדצמבר. סיכמנו לקנות את הרכב מייד אחרי שאחזור.

יומיים לפני שחזרתי הבחור נעלם, פשוט איננו. חזרתי ב-15 לחודש דצמבר.

ירדתי שאין לו כסף. לא רציתי לפנות למישטרה, להודיע שהבחור נעלם. כדי לא להכניס את המישטרה

הוא תמים כזה, לא מכיר את הסיפורים. אומנם הוא נסע איתי כמה פעמים לפאריס, אבל על תורכיה הוא לא יודע שום דבר. כי אילו היה יודע שמי שנוסע לתורכיה הופך מייד חשוד בעיני המישטרה, הוא לא היה מגיע לדבר הזה.

עכשיו אני יודע שהוא נסע לבדו. אתם החברים, שפיתו אותו, נסעו למקום אחר, לא יודע לאן.

ואת המדינה הפאניקה, שלא יגידו: הנה עוד צעיר שנעלם. חיפשתי אותו בכוחות עצמי. אצל בני-מישפחה פה, אצל בני-מישפחה שם. אנו מישפחה ענקית בכל הארץ. הוא לא אמר לאף אחד שהוא נסע לחו"ל. ידעתי שבתקופה זו, כשאני רחוק ממנו, תוקף אותו היאוש הרגיל. למה הוא נסע? אין לי מושג. כנראה שבאו אליו ושיכנעו אותו להצטרף לגטיעה, לטיול.

בפאריס עצרו אותו, ובתוך המיווה שלו היה הרואין. אני מבין שהבחור הזה נפל במלעות של עבריינים מומחים. אני בטוח שניצלו את התמימות שלו, בגלל היותו ללא כל עבר פלילי, בגלל השם של אביו, שהוא ח"כ, בגלל ההופעה שלו, שאינה מעוררת חשד.

אתם שואלים אם מישטרת-ישראל היא אשר מסרה למישטרת פאריס על המזימה של ארבעה ישראלים להבריח

ח"כ סוויסה ואחיו הקצין שימעון סביר הסכם גנטלמני בין צייד-עבריינים ומשקם-אסירים

ח"כ סוויסה עם אשתו (משמאל) בחתונת ידיתה האם היתה מזימה לפגוע באב, באמצעות בנו